

drives for Statens Regning, gjort gjeldende, at den i den senere Tid har faaet et betydeligt Opsving og man har saaledes nævnt de saakaldte Biscuitfigurer, der jo rigtignok have skaffet Fabrikken en betydelig Indtægt i de senere Aar, og som vistnok ere et meget værdifuldt Product; men det kan vistnok ikke negtes, at denne Production tildeels maa henregnes til Modesager, og at det vilde være noget risikabelt at begrunde en Fabriks Bestaaen paa en saadan enkelt Modeartikels Salg. Der er endvidere anført som en Grund til at lade Fabrikken bestaae, at de ældre Beholdninger ikke kunne realiseres uden at den vedbliver; dette forekommer mig heller ikke grundet. Jeg indseer nemlig ikke, hvorfor ikke denne Fabrik kan sende sit Fabrikat hen til en anden Mand, der har Bontik og detaillere det ud, ligesaa godt som enhver Anden. Der er endvidere anført, at en Grund til at lade Fabrikken bestaae, er, at den for Diebliffet ikke gvaer nogen anden Concurrence; men jeg mener, at dette skulde netop være en Grund til at lade Fabrikken gaae ind; thi saalænge den kongelige Porcellainsfabrik bestaaer og er saa begunstiget og har saadanne Resourcer, som den nu har, vil det være umuligt for nogen anden Fabrik at concurrere med den. Det er jo vel sandt, at saaledes som Forslaget med Hensyn til Salg indeholdes i § 3, vil det, efterat det er udtalt, at Regjeringen ikke ønsker, at Fabrikken skal blive solgt, neppe blive Tilfældet, at der melde sig nogen Kjøber; det kan nok være muligt, men det er ikke afgjort, at der ikke skulde melde sig en Kjøber, især naar det bliver bekendt itide, og naar den udenlandske Concurrence kommer til den indenlandske, er det muligt, at man kunde opnaae et taaleligt Bud, og man fik i alle Tilfælde at see, naar man sammenlignede det Bud, som blev gjort, med det, som Fabrikken koster Staten, hvor stort det

Offer er, denne saakaldte Kunstanstalt koster Staten, og det kunde vist heller ikke være uden Bigtighed at vide dette. Jeg maa derfor slutte mig til den ærede Landstingsmand, som havde Ordet før mig, og anbefale Thinget, at Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, maatte blive vedtaget her i Thinget.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for 9de Kreds har Ordet.

Dahl: Jeg frasalder det for Diebliffet.

Kierregaard: Der er, som bekendt, Noget, man kalder Reaction; den Modvirkning, der fremkommer ifølge en Natur-Nødvendighed, naar en Bevægelse længe og strængt eenfædig er gaaet i en vis Retning, og som saa, hvis jeg kjender Reactionen ret af dens Natur og dens Historie, bedst lader sig fremstille, naar man tager Hensyn til den ganske almindelige Perpendikel og til dens Art, at den nemlig ikke standser af sig selv, inden den er kommen ligesaavidt til Høire, som den før gik til Venstre. En saadan Reaction finder nu, saavidt jeg veed, ganske vitterligen Sted, ikke blot, hvad Noget ved at høre Ordet muligens nærmest har tænkt paa, i almindelige politiske Forhold, hvilke vi jo her ikke have med at gjøre, men i mangfoldige andre Forhold, Spørgsmaal og Undersøgelser. En saadan Reaction har ogsaa, men paa en sær eiendommelig Maade, allerede længe villet gjøre sig gjeldende med Hensyn til det Spørgsmaal, som her foreligger. Jeg siger: paa en sær egen og eiendommelig Maade; thi den har ikke faaet Lov til at naae til det Maal i dens Udvikling, hvilket jeg skildrede som dens naturlige Afslutning, og som har det Beroligende ved sig, at, naar dette dens Høieste er naaet, saa styrer Bevægelsen af sig selv om igjen henimod den modsatte Kant.